

Mirno pod očmi trava veje.
V njej se tulipani zlatijo
in nihajo in tako ure bežijo.

Ivan V. Lalić (1931):

ARGONAVTI Morje nas je trpelo, zamoteno z večnostjo
v sebi; in tako smo pluli, od obrežja
do obrežja, dni, noči, leta.

Najlepšega obrežja, seveda, se nismo dotaknili.
Samo veter je nosil razcefrana vlakna
vonja ogromnih sadovnjakov na koncu sveta,

izven smeri plovbe; vendar spoznali smo
ljubezen in smrt, in nekaj malega smisla,
trda zrnca zlata v pesku spomina;

Da, tudi ponos pustolovščine, zamazan od krvi
in opran s čistimi vetrovi, pod zvezdami,
ki smo vanje nespretno vpisali svoja imena.

Na koncu smo se vrnili tja, od koder smo bili odrinili;
moštvo se je razsulo ko ogrlica; počila je
nit naše usode. Kapitana je zmečkal ladijski kljun.

Morje je ostalo ko prej. Vse je ostalo ko prej.
Ladja z razcvetenimi rebri trohni na odhodnem obrežju.
Vendar redkokdo ve za skrivnost:

ni važen konec,

velja samo pot.

Husein Tahmišćić (1931):

PLOVBA Vse kar se s prekinitvijo odlomi in gre po svoje
II smo hranili v zasedi

zavarovani z vetrovi s kopnine in z morja
v skrivnostnem smislu neurja.

In vse to je bilo teptano v zemeljskem blatu
pod zvezdami,

pod mrtvo lepoto samotnih visečih vrtov
brez vonja.

In ta krč, tako na dlani,